

Καταδικασμένος εις ζωήν

Εκπαίδευση σκύλων μέσω ανταμοιβής.
 Στην πορεία της ο σκύλος μαθαίνει να καταπιέζει τις χαρές,
 τις επιθυμίες και τα ένστικτα
 και γίνεται ένα καλοσυνάτο πλασματάκι που περπατά πάντα δίπλα στο γόνατο του αφεντικού του.
 «Μπράβο σκυλάκι... Πάρε μια λιχουδιά».
 «Κάτσε» του λεν και κάθεται...
 Κάνει πως δίνει και το χέρι του, που σε αρκετές περιπτώσεις έχει όντως πάψει να θυμίζει πόδι.
 Ο σκύλος κάνει πλέον μανικιούρ και ανταλλάσει τον φυσικό τρόπο ζωής και την ελευθερία του, με
 την άνεση και την ασφάλεια ενός καναπέ...
 Ανταλλάσει την ύπαρξη του...
 Ένα αρνί σε σώμα σκύλου.
 Κι ύστερα αναρωτιέται το αφεντικό: «Γιατί ο σκύλος μου δεν είναι χαρούμενος;».
 Πώς όμως θα μπορούσε να είναι χαρούμενος ένας ευνούχος;
 Η χαρά μπορεί να έρθει μόνο μέσω της ελευθερίας.

Διαπαιδαγώγηση παιδιών μέσω των δύο φυσικών εχθρών...
 γονέων και δασκάλων.
 Θυμίζει πολύ την εκπαίδευση των σκύλων.
 Αν δεν θες να το κάνεις, πρέπει.
 Μα κι αν θες, πρέπει.
 Μην ξεχνάς: Δεν κάνεις αυτό που θες, αλλά αυτό που πρέπει.
 Μη νιώθεις. Δεν πρέπει.
 Μόνο ντροπή να νιώθεις πρέπει
 για όσα ανθρώπινα νιώθεις.
 Γιατί εσύ δεν είσαι άνθρωπος της φύσης.
 Εσύ ανήκεις στην πόλη.
 Πλασμένος από χώμα, ταγμένος στο τσιμέντο.
 Ανήκεις στην πόλη από πριν γεννηθείς.
 Δες ψηλά στον ουρανό.
 Όχι, όχι τον ήλιο,
 μα το ζητιάνο που προσπαθεί να κλέψει τη λάμψη του.
 Προσκύνα τον ζητιάνο
 έστω κι αν δεν τον βλέπεις.
 Γίνε κτήμα του
 πες ότι είσαι κτίσμα του
 έστω κι αν δεν υπάρχει.
 Πες «Ζήτω ο Θεός!».
 Ένωσε τα δυο χεράκια, πάρε το ταπεινότερό σου ύφος και βάλε τον Θεό πάνω από τον άνθρωπο...
 Τον πατέρα ενός ψέματος πάνω απ' τον μπαμπά σου...
 «Πάτερ ημών – ψέλλισε γεμάτος δειλία και ενοχή -,
 σου ζητώ ταπεινά συγγνώμη
 γιατί αμάρτησα πριν γεννηθώ...».
 Μπράβο σκυλάκι... Πάρε μια λιχουδιά...

Ανταμείβουμε την ακούσια δωρεά της ύπαρξής σου με το αντίδωρο μιας κάποιας μετά θάνατον ζωής, που θα ακολουθήσει τη ζωή που δεν έζησες.
Κι ύστερα, κοίταξε γύρω σου.
Άνθρωποι – μυρμήγκια, σε μια σειρά ατέλειωτη.
Νιώσε ασφάλεια μέσα στο πλήθος και φώναξε δυνατά:
«Ζήτω κοινωνία
Στη μέθη της ασφάλειας και της συνύπαρξης
θυσιάσα την ελευθερία μου για χάρη σου!».
Παίξε τον ρόλο που επιλέξαμε για σένα...
πριν ακόμα γεννηθείς.
Μη λερωθείς. Μην πας στα χώματα.
Τι δουλειά έχεις εκεί; Εδώ είναι η θέση σου... η φύση σου.
Φτιάξε τη χωρίστρα σου. Κρύψε το σώμα σου.
Νιώσε ντροπή γι' αυτό.
Χλεύασε τα πάθη του.
Μην ψάξεις το νόημα και την ουσία.
Τήρησε απλώς τους τύπους.
Πάνω απ' όλα, οι συνθήκες και τα σύμβολα.
Χειροκρότα! Στάσου προσοχή! Περνά η σημαία!
Ντύσου για την παρέλαση.
Ταίριαξε το βήμα σου με το βήμα των άλλων.
Ντύσου τσολιάς.
Ζήτω η Ελλάς
κι ύστερα «Ωπα»
χόρεψε ζειμπέκικο
και κάνε πως το νιώθεις.
Νιώσε Έλληνας, νιώσε άντρας
και κάνε πως ζεις
και κάνε το πειστικά...
Κι αν κάτι άλλο σκεφτείς, να μην το πεις.
Μη λες τη γνώμη σου.
Μην αναρωτιέσαι για το πού πας.
Να πιστεύεις και να μην ερευνάς.
Μονάχα πάτα προσεχτικά στις πατημασιές μας
κι εμείς θα σου δίνουμε καραμελίτσες
-όμοια με το σκυλάκι κι εσύ-
Όχι, δεν είσαι δίποδο... Αρνάκι είσαι κι εσύ...
Κι εμείς πάντα θα σε επαινούμε...
Θα είσαι ο εκλεκτός μας.
Πολύ θα σε επαινούμε όταν μας ακολουθείς.
Γιατί βεβαίως, δεν είσαι ένα οποιοδήποτε αρνί,
μα είσαι ο αμνός του Θεού και ο πιστός της πόλης.
Μονάχα πρόσεξε. Έχε το νου σου.
Μην ποτέ τολμήσεις να μας πεις
ούτε καν μην ποτέ τολμήσεις να σκεφτείς
πως περπατάμε σε λάθος δρόμο.
Όχι, όχι... Τέτοια ασέβεια ποτέ δεν θα δεχτούμε...

A... Όλα κι όλα...

Λόγια ξεκάθαρα: ...

Ο γιος μας θα κάνει αυτό που πρέπει.

Θα είναι όπως πρέπει

αλλιώς γιος μας δεν πρέπει να είναι.

Αλλιώς θα σε ανεβάσουμε στον βωμό της καλής μας πίστης και – πάντα επειδή πρέπει – θα σε αποκεφαλίσουμε...

Έτσι απλά...

Εις το όνομα του Θεού... Εις το όνομα της πόλης...

Θυσία θα σε προσφέρουμε

εσένα βλάσφημο

εσένα που δεν σεβάστηκες

εσένα που δεν γνώριζες την αλήθεια ότι:

σε αυτή τη ζωή έρχεται κανείς καταδικασμένος.

Καταδικασμένος να ζήσει ευνουχισμένος – καθώς πρέπει -,

ή να πεθάνει αποκεφαλισμένος – καθώς αυτός δεν θέλησε το πρέπει -.

ΥΓ.: Και να 'μαι εγώ μπροστά στο αδιέξοδο... Ακίνητοποιημένος.

Δεν μπορώ πια ούτε να κάνω μπρος,

μα ούτε και πίσω.

Χωρίς να είμαι εντελώς ευνουχισμένος

μα ούτε και εντελώς αποκεφαλισμένος

σας λέω τη μόνη σίγουρη αλήθεια της ύπαρξής μου:

Ζω δυστυχισμένος.

Καταδικασμένος εις ζωήν.